

Arrest

nr. 134 374 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gegeven op 16 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing.

Tegen deze bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 16 juni 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vordering wordt bij arrest nr. 125.714 op 17 juni 2014 verworpen wegens het gebrek van het aantonen van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Bij arrest nr. 154.204 van 22 september 2014 oordeelt de Raad:

“Luidens artikel 39, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van het geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van acht dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest. Alvorens de Raad uitspraak doet over de afstand van het geding, kan de verzoekende partij evenwel binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat met de kennisgeving door de griffie dat de Raad de afstand van het geding zal uitspreken, vragen te worden gehoord.

Het arrest nr. 125 714 heeft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De verzoekende partij heeft geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen. Zij heeft evenmin gevraagd gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen. Met toepassing van artikel 39, § 2, tweede lid van voormeld koninklijk besluit wordt de afstand van het geding vastgesteld.”

Op 14 juli 2014 dient de verzoekende partij een nieuw verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bestreden beslissing in. Deze zaak wordt op de rol geplaatst onder nummer 157.544.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op gelet op het bestaan van een gebonden bevoegdheid. Zij betoogt als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

2.2 Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Ter ondersteuning wijst verzoeker op een onderbreking van zijn gezinsleven voor een onbepaalde duur. Bovendien zou hij, indien de ambtenaar van de burgerlijke stand of het parket hem wensen te verhoren, niet of veel moeilijker de gelegenheid hebben om zijn standpunt te laten gelden.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij "zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel" (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).

Het loutere gegeven dat verzoekende partij beweert een relatie te hebben, bewering die niet ondersteunt wordt door draagkrachtige stukken die aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis zijn gebracht vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, volstaat niet opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Voorafgaand aan het bestreden beslissing heeft verzoekende partij zich enkel twee keer gemeld bij de gemeente Boom in verband met een wettelijke samenwoning, doch dit houdt geenszins een bewijs in van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoekende partij kan trouwens niet dienstig verwijzen naar een verklaring van wettelijke samenwoning van 24.06.2014, die dateert van na de bestreden beslissing dd. 04.06.2014, los van de vraag of zulke verklaring het bewijs van het bestaan van een relatie inhoudt.

Er dient hierbij ook te worden opgemerkt dat er een onderzoek in het kader van schijnsamenwoonst bezig is. In dit kader kan verweerder wijzen op het feit dat er moderne communicatiemiddelen voorhanden zijn indien verzoekende partij zou dienen te worden gehoord.

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM en corresponderende bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij voert aan dat niet werd onderzocht of de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM teweegbrengt en dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven tot uiting gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning.

De exceptie vergt ten dele een onderzoek van de middelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij moest worden gehoord teneinde haar toe te laten aan te tonen dat zij een daadwerkelijk gezinsleven voerde met haar partner en diens dochter. Aldus zou de verwerende partij rekening kunnen gehouden hebben met haar gezinsleven. Door dit na te laten is ondermeer artikel 41 van het Handvest geschonden. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan. Zij stelt dat de verwerende partij wist of had moeten weten dat een dossier werd aangevraagd voor de wettelijke samenwoning die zij aanging met haar partner. Door niet verder te informeren werd geen rekening gehouden met alle elementen en is artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt zij dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven. Haar gezin heeft een 5-jarige stiefdochter.

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet merkt de verwerende partij en artikel 8 van het EVRM op:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet,*

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, die alen de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Door verzoekende partij wordt niet betwist dat zij niet over een geldig visum of een visum vervangend document beschikt. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op grond van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Terwijl de beschouwingen van verzoekende partij als zou op het ogenblik van de bestreden beslissing een dossier voor een verklaring van wettelijke samenwoning bij de gemeente Boom ingediend zijn, niet kunnen worden aangenomen. Pas op 24.06.2014 heeft verzoekende partij een ontvangstmelding van de aanvraag voor een verklaring van wettelijke samenwoning ontvangen. Voorafgaand aan de bestreden beslissing was nog geenszins sprake van een dergelijke aanvraag.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook RvV nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder laat ter zake gelden dat de omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet.

Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vevat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

Zie in die zin:

“In zoverre de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief [...] stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vevat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).” (R.v.V. nr. 75 739 van 24 februari 2012)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven met haar partner en diens kind.

Met haar beschouwingen maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

En ook:

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij beweert een relatie te hebben, bewering die niet ondersteunt wordt door draagkrachtige stukken die aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis zijn gebracht vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, volstaat niet opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoekende partij kan trouwens niet dienstig verwijzen naar een verklaring van wettelijke samenwoning van 24.06.2014, die dateert van na de bestreden beslissing dd. 04.06.2014, los van de vraag of zulke verklaring het bewijs van het bestaan van een relatie inhoudt.

Er wordt op heden ook een onderzoek inzake schijnsamenwoning gevoerd. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekende partij een beschermenswaardige relatie aannemelijk maakt. De eigen subjectieve verklaring en een reeks foto's, die overigens niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ter kennis werden gebracht, kunnen hier geen afbreuk aan doen.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat er zelfs niet op in.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat haar partner en diens kind haar niet zouden kunnen vergezellen naar het land van herkomst, noch toont zij aan dat deze partner en kind haar niet zouden kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en diens kind, en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij er toe gehouden is haar beslissingen afdoende te motiveren.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij samenwoont met een Belgisch onderdaan.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu kan niet worden vastgesteld of de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing enige belangenafweging betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij heeft verricht. Integendeel met wat de verwerende partij stelt, was zij op de hoogte, voor het nemen van de bestreden beslissing, van het gegeven dat de verzoekende partij een gezinsleven had. Immers blijkt uit het administratief dossier dat I.W. op 22 mei 2014 naar de verwerende partij een meldingsfiche mailde betreffende een "*vraag wettelijke samenwoning*" van de verzoekende partij met een Belgisch onderdaan H.N. met adresmelding van betrokkenen. De verwerende partij wist voor het nemen van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning wenste te doen. Overigens staat in een brief van weliswaar 26 juni 2014, na het nemen van de bestreden beslissing, te lezen dat het dossier al werd overgemaakt aan de dienst schijnrelaties van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken op 22 mei 2014, voor het nemen van de bestreden beslissing. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven. Waar de verwerende partij in haar nota betreffende het derde middel verwijst naar het onderzoek betreffende het schijnsamenwonen en tal van redenen aanhaalt waarom volgens haar artikel 8 van het EVRM niet is geschonden, vormt dit een a posteriori motivering die niet kan teruggevonden worden in het administratief dossier of in de bestreden beslissing.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 8 van het EVRM is geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Het middel is in die mate gegrond.

Het gegeven dat de verzoekende partij ter terechtzitting een bewijs voorlegt dat zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voorlegt, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN